

скотове... Не нервитѣ!...

ЛЪКАРЯ. Помислете, има работници...

АНДРЕЙ. Какво отъ това? Тѣхъ повече ги боли...
Мислите ли, че тѣхъ ги не боли повече? Но има много. Тѣ
знаятъ, вѣдѣ отиватъ. Знаятъ кои сѣ виновни. Има много...

VI. РАБОТ. /върторжено/ Има!

/влиза Поповъ/

ПОПОВЪ. Момчета, вие си идете... Нешастие... Непри-
ятно е, но какво да правиме - случва се.

ЛЪКАРЯ. Да, слѣдѣ обѣдъ пакъ ще преглеждамъ. Сега
ни е необходимо спокойствие... За негово добро...

VI. РАБОТ. Та, какво ни лъжете само. Прѣди малко са-
ми казахте, че нѣма да остане живъ, а сега...

ЛЪКАРЯ. Да да, само че, азъ още не съмъ го прегле-
далъ, нали?

VI. РАБОТ. /къмъ останалитѣ работници/ Хайде, сега
нѣма какво да приказваме. Да си вървимъ, пъкъ после...
/излизатъ бавно и неохотно всички работници/

ПОПОВЪ. Андрей, какво щастие е, че ти отъ утревстж-
пвашъ въ длъжностъ и не носишъ още отговорностъ!

АНДРЕЙ. И това ти наричашъ щастие!?

ПОПОВЪ. Все пакъ... нали ме разбирашъ? Иначе, отго-
ворноститѣ щеха да легнатъ върху тебе и прѣдъ официални-
тѣ власти влязатъ кредитъ, може би, какъ да кажа, би се на-
малилъ.

АНДРЕЙ. Единъ човѣкъ е унищоженъ, като животно, а
ние ще разрешаваме тактически задачи. Срамота!